

stand til, at gå ind før krisen bliver til krig, gå ind for at sikre befolkningerne og menneskeretighederne, gå ind for at sikre freden.

Jamen kan det ikke alt sammen ske inden for rammerne af NATO, kan man så spørge. Der er lande, som mener, at der ikke kan skabes den nødvendige sammenhæng i EU's politik, medmindre Europa selv får nogle muligheder for at håndtere krisestyring i alle faser. Så er der andre lande, som er neutrale og derfor nødig ser krisestyring blive koblet for tæt sammen med en forsvarsalliance, hvilket NATO jo grundlæggende er. Endelig er der nogle, som synes, at når EU selv skal betale prisen, bør EU også selv kunne bestemme. Der er altså mange hensyn at tage, mange synspunkter at forene, og det er det, der til dels afspejles i det dokument, den rapport, der nu ligger på bordet til topmødet i Helsingfors.

Nu ved jeg godt, at nogle straks vil mane de gamle spøgelse frem, så lad os tage et par af dem. Påstand nummer ét: Europahæren dukker frem igen. Jeg kan også høre det på retorikken. Jeg vil gerne tale lige ud om det. Det er rigtigt, at Europa vil få egne styrker. Det er korrekt, at det, man taler om, er et udrykningskorps, altså 50.000-60.000 mand. Det er ikke en stående hær, og der er ikke tale om stående tropper, der er underkastet én kommando. Der er tale om eksisterende tropper i hvert enkelt land, som får nye opgaver.

Man kan da godt vælge at kalde det for en europahær. Jeg ville såmænd ikke blive overrasket, hvis der var nogle ude i Europa, som fik den idé. Men det, der foreslås her, er sådan set ikke så interessant, når vi ser betegnelsen, det er interessant, når vi ser på, hvad det er for opgaver, der skal løses. Og det har ikke meget at gøre med den gamle idé om en europahær til traditionelt territorialforsvar af eget territorium som et alternativ til NATO og USA. Det er det ikke.

Hvis vi ved en europahær forstår en europahær, der skal forsvare det europæiske område i stedet for NATO, så er det ikke en europahær. Hvis vi ved en europahær forstår en europæisk overkommando for nationale tropper, så er det ikke en europahær. Hvis vi derimod ved en europahær – og jeg har såmænd ikke noget imod at kalde den det – forstår, at hvert enkelt land kan byde ind med deres tropper og bidrag for at løse en humanitær opgave, en fredsbevarende opgave, en fredsskabende opgave enten i direkte samarbejde, og det vil være i de fleste

tilfælde efter min bedømmelse, med NATO eller også selv, så er det det, det drejer sig om.

Lad mig være konkret: For det første handler det om krisestyring, det, der kaldes Petersberg-opgaverne, ikke om landeforsvar. Alle er enige om, at det traditionelle forsvar ligger i NATO, og der skal det blive.

For det andet: Vi taler om en forholdsvis mindre styrke, trods alt. 50.000-60.000 mand lyder selvfølgelig af meget, men vi skal lige huske at sammenligne det med, hvad der står til rådighed i Europa – over 2 millioner mand samlet set, når vi ser på alle de europæiske samfund.

For det tredje vil mange af disse soldater, om ikke de fleste, også have en NATO-hat på. De skal altså kunne benyttes både af NATO og EU.

Og endelig for det fjerde: Som jeg sagde, det er ikke territoriale forsvarsopgaver; de ligger fortsat i NATO.

Et andet argument imod, jeg også hører, er: EU underminerer NATO. Her synes jeg, at vi skal huske på, at USA selv har presset hårdt på, for at Europa skal påtage sig et større ansvar. Jeg synes også, det er værd at nævne, at det, der lægges op til her, er, at EU skal kunne påtage sig en opgave, hvis NATO som helhed ikke ønsker at blive inddraget.

Det var den formel, vi blev enige om på NATO-topmødet i Washington i foråret, og det er den formel, som netop er blevet gentaget i vigtige erklæringer forud for topmødet mellem Frankrig og Storbritannien og ligeledes på det efterfølgende topmøde mellem Frankrig og Tyskland, og det er den formel, der nu bæres videre i selve oplægget til Helsingfors.

Hvis NATO ikke som helhed ønsker det, og det er det, der er nævnt først, jamen så ligger der nogle opgaver, som Europa kan påtage sig alene.

Man kan altså sige, at Europa skal sidde klar, være en del af NATO, som vi fortsat er, men sidde klar. Holdet udgøres fortsat af NATO med Europa, og hvis hele holdet ikke vil være med, jamen så kan Europa gå ind og løfte. Det er vigtigt at få slået fast.

Det er klart, at den udvikling naturligvis berører de danske forbehold, det skal der ikke herske nogen tvivl om. Regeringen respekterer forbeholdene, derfor har vi under forhandlingerne valgt at erindre vore allierede og vore kolleger, vore partnere i Europa om Danmarks stilling. Vi behøvede det strengt juridisk taget ikke, men vi synes, det vil være det rigtige – vi synes, der skal være klarhed over, hvor Dan-